

МИРЪ

Джонъ Булъ пристъпи въ Мюнхенъ, съ грация,
учтивъ и тихъ, като зефиръ,
уста раззина съ дипломация
и гръмна надъ земята: „Миръ!“

Даладие съсъ цѣломъдрие
свали военния мундиръ
и самъ съ усмивка на усърдие,
повтори и потрети: „Миръ!“

Нали въпросътъ е до граници
и не до нашѣ — най-подиръ
да свалимъ бойнитѣ си раници
и да отликнемъ дружно: „Миръ!“

Макаръ смълчана и притулена
подъ пълния съ пиво потиръ
и правдата — отъ кой не хулена? —
простена и прошепна: „Миръ!“

Усмихна се доволно Дучето,
като на пищенъ свадбенъ пиръ,
и нѣмеца съ благополучие
приветствува и смѣнка: „Миръ!..“

И ето: спрѣ се цѣло шествие
и тамъ — срѣдъ почетенъ шпалиръ,
срѣдъ шумъ, усмивки и хвалебствия,
прокуца мършавиятъ миръ.